

Μια

φορά κι έναν καιρό – λέει το παραμύθι – ο Θεός έσκυψε από τον ουρανό κι έριξε ένα βλέμμα στη γη. Δεν έμεινε όμως ευχαριστημένος με όσα είδε εκεί. Οι άνθρωποι, αν και τους είχε δώσει όλα τα καλά, είχαν γεμίσει τη ζωή τους με προβλήματα. Ο Θεός στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί τους αγαπούσε και ήθελε να είναι όλοι καλά. Έπεσε σε βαθιά συλλογή. Τι άλλο θα μπορούσε να κάμει για να τους βοηθήσει; Ποιά ευλογία δεν τους έδωσε ακόμα; Σκέφθηκε τότε να επιστρατεύσει τον Χρόνο. Θα τον έστελνε στους ανθρώπους, ώστε να έχουν κάθε ευκαιρία με όλη τους την άνεση να φτιάχνουν σωστά τη ζωή τους.

Τον φώναξε λοιπόν αμέσως κοντά του, τον καθοδήγησε και τον έστειλε στη γη για να βοηθήσει τους ανθρώπους. Ο Χρόνος, νεαρό παλληκάρι γεμάτος όρεξη, ξεκίνησε αμέσως το έργο του. Δεν είχε καιρό για χάσιμο. Έπρεπε να γυρίσει όλη τη γη κι αυτό, αν το καλοσκεφθείς, δεν ήταν καθόλου εύκολη και ξεκούραστη δουλειά. Σταμάτησε στην πρώτη πόρτα που συνάντησε μπροστά του και χτύπησε. Του άνοιξε ένας συνομήλικός του νεαρός. Ο Χρόνος του είπε:

- Είναι καιρός να αρχίσεις.
- Ν αρ-χι-σω τι; ρώτησε με φανερή απορία ο νέος.

- Όλα τα σημαντικά που φτιάχνουν τη ζωή σου. Τα σχέδιά σου και τα όνειρα που θα της δώσουν ομορφιά και νόημα.

- Μα είναι πολύ νωρίς ακόμα, απάντησε ο νέος. Έχω καιρό. Το μέλλον είναι μπροστά μου.

- Δεν ξέρεις καν, αν θα έρθει ποτέ το μέλλον, απάντησε ο Χρόνος. Δικός σου χρόνος είναι μόνο αυτός που τώρα ζεις. Αυτό που κρατάς με σιγουριά στα χέρια σου είναι μονάχα το παρόν.

Μα ο νέος δεν πείσθηκε.

- Όχι, είπε. Νοιώθω πως είναι πολύ νωρίς ακόμα για οτιδήποτε. Θα περιμένω το μέλλον.

Ο Χρόνος δεν μπορούσε να επιμείνει περισσότερο. Είχε πολύ δρόμο μπροστά του. Έφυγε στενοχωρημένος. Από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, από σπίτι σε σπίτι, συνέχισε να τρέχει πάνω στη γη, να συναντήσει όλους τους ανθρώπους.

Όταν επιτέλους συμπλήρωσε το γύρο της, ο Χρόνος ήταν πια ένας γέρος με χιονισμένα μαλλιά. Και τότε βρέθηκε ξανά μια νύχτα στο ίδιο σημείο, απ' όπου είχε ξεκινήσει: στην πόρτα του νεαρού που είχε πρωτοσυναντήσει. Μα τώρα του άνοιξε ένας ασπρομάλλης γέρος.

- Πρόλαβες να κάνεις κάτι σπουδαίο στη ζωή σου; ρώτησε ο Χρόνος.

- Δυστυχώς όχι, απάντησε ο γέρος σκυθρωπός. Τα άφηνα πάντα όλα για το μέλλον. Μα κάποτε κατάλαβα, πως είναι πια πολύ αργά για οτιδήποτε. Το μέλλον δεν υπήρχε πια για μένα. Με είχε προσπεράσει. Χωρίς να το αντιληφθώ, η ζωή μου έγινε σιγά - σιγά ένα παρελθόν. Δεν περιμένω τίποτε πια.

- Σταμάτα να κοιτάς αυτό το παρελθόν, είπε ο Χρόνος. Δεν χάθηκε κάθε ελπίδα. Στα χέρια σου κρατάς ακόμα το παρόν. Για όσο ζεις, αυτό θα υπάρχει. Και είναι δικό σου. Το κάνεις ο,τι θέλεις εσύ. Κανένας δεν μπορεί να σου το πάρει. Το παρόν, αυτό μονάχα είχες πάντοτε δικό σου. Το μέλλον δεν ήξερες ποτέ αν θα σου δινόταν. Το παρελθόν σου πάλι δεν γυρίζει πίσω. Μα το παρόν σου, και τώρα ακόμα, είναι εδώ. Έχεις καιρό, εκμεταλλεύσου το. Έστω και τώρα μπορείς να κάνεις μια αρχή, να χτίσεις τουλάχιστον τη σχέση σου με τον Θεό. Αρκεί να το θελήσεις μόνο.

Μα ο γέρος μόρφασε απαισιόδοξα:

- Πολύ αργά πια για οτιδήποτε.

Το ρολόι χτύπησε τρεις φορές μέσα στη νύχτα.

- Να, αυτή η ώρα εκφράζει όλη τη ζωή μου, ξαναμίλησε ο γέρος μελαγχολικά. «Τρεις τη νύχτα: πολύ νωρίς και συνάμα πολύ αργά για οτιδήποτε» (Ζαν-Πωλ Σαρτρ).

Ο Χρόνος τότε κίνησε να φύγει.

«Μυστήριο πράγμα ο άνθρωπος», σκεφτόταν. «Πως καταφέρνει να χαραμίζει τα δώρα του Θεού, μεταστρέφοντας την ευλογία σε κατάρρα;»

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 366, Ιαν. 2014)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com